

Amintiri

Artemie

Când muritori s-ascund la casa lor,
Peste oraș o liniște s-așterne,
Ceasornicul bătând chinuitor,
Din timp împrumutat abise cerne.

Stârnește în amintiri, călăi tăcuți,
Ce-ar vrea să-ți nimicească nevoiță,
În ființa ta, ai vrea cu ei să lupți,
Rămâi doar tu pustiul și credința.

Bocești, te răzvrătești, blestemi și taci,
ai vrea să fii iertat încă odată,
tu n-ai putea în amintiri s-ataci,
că în bezna lor, iubirea ți-e furată.

Și priveghezi asupra albului pustiu,
În fâșii de suflet căutând Lumină,
Să-ți spună: "Hai, ridică-te ești viu!
Iar viața ta de bucurii rămâne plină!"